

POLGÁR ANIKÓ

A császárkor szépségideálja

A tenger alól hozták fel valamennyi
Aphroditét: egy görög mester szobrának

tizenkét kópiája. Mindegyik csonka.
Talán vérzik is, ha megkarcolom.

Forrón lüktet a félbevágott hús.
Fejük – ha van – oldalra billen,

a haj fésületlen, tengervízben ázott.
Horzsolt, kicsinyke mellek,

lekopott hajfesték és amputált tagok.
Tükrök közé fogjuk kirakni őket,

körbe, hogy nézzék saját hibáik.
A test kelleme a lélekből fakad.

Heléna Hermionével

Látszik az arcán: untatja ez a szoptatás,
de a festőnek pózol, mosolyog.
Ragacsos ez a tej és nehezen kimosható,
átüt minden ruhán, melltartóbetéten is.
Ha az egyik melléhez hozzáér,
már a másiktól is ömlik, fáj és kemény,
Meneláosz meg csak nyúlkal,
könyörög, hogy engedje megsimítani,
de hát az urát mégse kérheti meg,
hogy feje le. Ha pedig Hermioné,
hogy levegőt vegyen, a mellbimbót
a szájából kiengedi, anyjának
arcára fagy a mosoly, s a tej sugárban
fröccsen a festő vásznára is.